

Bruksela, dnia 15.7.2015 r.
COM(2015) 345 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Przegląd dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią

{SWD(2015) 143 final}

1. CEL SPRAWOZDANIA

Dyrektywa w sprawie etykietowania energetycznego (2010/30/UE)¹ nakłada na Komisję obowiązek przeprowadzenia oceny skuteczności dyrektywy i złożenia sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 31 grudnia 2014 r. Dyrektywa zawiera również wymóg przedłożenia sprawozdania dotyczącego przekazanych uprawnień do dnia 19 czerwca 2015 r. oraz podsumowania krajowych sprawozdań z nadzoru rynków, które państwa członkowskie mają składać co cztery lata.

W sprawozdaniu z 2012 r.² na temat przeglądu dyrektywy w sprawie ekoprojektu (2009/125/WE)³ stwierdzono, że natychmiastowa zmiana tej dyrektywy nie jest konieczna, ale niektóre aspekty, co do których brakowało wystarczających informacji w momencie przeglądu, można poddać ponownej ocenie w ramach przeglądu dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego w 2014 r.; mowa tu np. o skuteczności środków wykonawczych i zharmonizowanych norm oraz o ściślejszej koordynacji wykonania obu dyrektyw.

Niniejsze sprawozdanie spełnia te wymogi.

2. OCENA SKUTECZNOŚCI, WYDAJNOŚCI, SPÓJNOŚCI, ADEKWATNOŚCI I WARTOŚCI DODANEJ UE

Cele dyrektyw w sprawie ekoprojektu i etykietowania energetycznego są następujące:

- zwiększenie efektywności energetycznej produktów i poziomu ochrony środowiska;
- swobodny przepływ produktów związanych z energią w Unii Europejskiej;
- dostarczanie konsumentom informacji umożliwiających im wybieranie bardziej efektywnych produktów.

Z oceny polityki⁴ wynika, że:

1. Wdrożone środki w zakresie ekoprojektu i etykietowania energetycznego są skutecznym narzędziem, które przynosi wymierne i znaczące oszczędności energii i kosztów. Ocena *ex-post* przeprowadzona w trakcie przeglądów konkretnych środków dotyczących etykietowania energetycznego stosowanych od lat 90. XX w. wykazała gwałtowną transformację rynku w kierunku większej efektywności w większości grup produktów objętych etykietowaniem. Szacuje się, że wdrożenie tych dwóch dyrektyw przyniesie oszczędności rzędu 175 Mtoe energii pierwotnej rocznie do 2020 r. (około 15 % tych oszczędności wynika z etykietowania energetycznego, przy czym należy pamiętać, że około połowa grup produktów jest objęta wyłącznie ekoprojektem). Odpowiada to 19 %

---

¹ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 1

² COM(2012) 765 final.

³ Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s.10.

⁴ Zob. sprawozdanie Komisji z oceny (SWD(2015) 143).

oszczędności w porównaniu ze zużyciem energii przez te produkty przy dotychczasowym scenariuszu postępowania. Strategie te przyczynią się do osiągnięcia prawie połowy celu 20 % efektywności energetycznej do roku 2020. Zależność od importu energii zmniejszy się o 23 % w przypadku gazu ziemnego i o 37 % w przypadku węgla. Szacuje się, że dotychczasowe środki w zakresie ekoprojektu i etykietowania energetycznego przyniosą użytkownikom końcowym produktów łączne oszczędności w wysokości 100 mld EUR rocznie w 2020 r., dzięki niższym rachunkom za media (co przekłada się na 400-500 EUR rocznie na każde gospodarstwo domowe).

2. Nie ma żadnych przeszkód dla swobodnego przepływu produktów związanych z energią na rynku wewnętrznym Unii Europejskiej.
3. Korzyści przeważają nad kosztami, zarówno dla przedsiębiorstw, jak i dla społeczeństwa jako całości. Chociaż koszty wymogów i etykietowania spadną w pierwszej kolejności na producentów, zostaną one następnie przeniesione na użytkowników końcowych (gospodarstwa domowe i przedsiębiorstwa), którzy odniosą korzyści związane z oszczędnościami kosztów wynikającymi z mniejszego zużycia energii, które znacznie przewyższają początkowe koszty zakupu. Szczegółowe dane dotyczące całej UE nie są dostępne. W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa szacuje się, że stosunek korzyści do kosztów wynosi 3,8 dla przepisów, które były stosowane w 2012 r.⁵.
4. Zdecydowana większość konsumentów (ok. 85 %), rozpoznaje i rozumie etykietę efektywności energetycznej i korzysta z niej przy podejmowaniu decyzji o zakupie.
5. Wprowadzenie klas A+ i wyższych na podstawie dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego z 2010 r. ograniczyło skuteczność etykiety energetycznej w motywowaniu konsumentów do zakupu bardziej energooszczędnych produktów. Zmiana projektu, wprowadzająca dodatkowe plusy w celu wskazania klas efektywności wyższych niż A jest mniej skuteczna w motywowaniu do zakupu produktów o wyższej efektywności energetycznej niż pierwotna skala A – G. Chociaż z badań konsumenckich wynika, że nowa skala jest zrozumiała dla konsumentów, jej wprowadzenie doprowadziło do zmniejszenia gotowości do zapłaty większych sum za bardziej energooszczędne produkty, ponieważ różnica między A+ a A+++ jest mniej motywująca, niż różnica między C a A⁶. Niektóre piktogramy przedstawiające inne parametry na

---

⁵ W porównaniu ze średnią 3,0 w odniesieniu do 17 środków polityki ochrony środowiska. Stosunek ten obejmuje koszty produkcji etykiet i spełnienia wymogów ponoszone przez producentów, koszty egzekwowania przepisów oraz oszczędności finansowe dla konsumentów końcowych wynikające ze zmniejszonego zużycia energii. Nie obejmuje on korzyści, które są trudne do oszacowania, takich jak wyższe marże zysku z droższych energooszczędnych produktów, stymulowanie innowacji, wkład w bezpieczeństwo energetyczne oraz wyeliminowanie z rynku konkurencji tanich towarów niskiej jakości poprzez stworzenie równych warunków. UK Department for Environment, Food and Rural Affairs, *Emerging Findings from Defra's Regulation Assessment First update covering 2012* (Brytyjski Departament ds. Środowiska, Żywności i Spraw Wiejskich, Wstępne ustalenia z oceny rozporządzenia Defra, pierwsza aktualizacja obejmująca 2012 r.), luty 2015.

⁶ Szczegółowe informacje znajdują się w dokumencie *London Economics & Ipsos Mori, A study on the impact of the energy label – and of potential changes to it – on consumer understanding and on purchase decisions, 2014* (Badanie na temat zrozumiałości etykiety energetycznej dla konsumentów oraz jej wpływu na decyzje konsumenckie dotyczące zakupów (z uwzględnieniem potencjalnych zmian etykiety), <http://ec.europa.eu/energy/en/studies>

etykiecie również są trudne do zrozumienia – chodzi tu np. o „logo przełącznika” na etykiecie odbiorników telewizyjnych lub efektywność suszenia na etykiecie zmywarek do naczyń.⁷

6. Istnieje tendencja do zakupu większych produktów, które są energooszczędne i tym samym osiągają wysoką klasę energetyczną, ale realnie zużywają o wiele więcej energii, niż mniejsze urządzenia tego samego typu.
7. Słabe egzekwowanie przepisów przez krajowe organy nadzoru rynku przyczynia się do nieprzestrzegania przepisów, co z kolei obniża przewidywaną oszczędność energii o ok. 10 %. Zob. również sekcja 3.
8. Poziom ambicji środków dotyczących niektórych produktów jest zbyt niski w stosunku do tego, co jest wykonalne technicznie i ekonomicznie.
9. W niektórych środkach uwzględniono skutki dla środowiska inne niż tylko zużycie energii w fazie użytkowania, istnieje jednak potencjał dalszego ograniczania takich skutków, na przykład jeśli chodzi o trwałość, możliwość naprawy, możliwość ponownego użycia, recyklingu i odzysku, zawartość materiałów z recyklingu, czy też stosowanie materiałów priorytetowych lub substancji niebezpiecznych.
10. Jeśli chodzi o wydajność, proces stanowienia przepisów jest zbyt długi (średnio 49 miesięcy), co niekiedy prowadzi do dezaktualizacji prac technicznych i przygotowawczych w chwili podejmowania decyzji politycznych, zwłaszcza w przypadku szybko rozwijających się produktów elektronicznych.
11. Dwie przedmiotowe dyrektywy wzajemnie się uzupełniają, a ich stosowanie jest w znacznej mierze przeprowadzone w spójny sposób.
12. W przypadku szeregu produktów niższe klasy etykiety efektywności energetycznej pozostają niewypełnione, ponieważ środki w zakresie ekoprojektu doprowadziły do zakazu produkcji modeli o niższej efektywności energetycznej, a producenci skorzystali z postępu technicznego, wprowadzając coraz bardziej energooszczędne produkty. W przypadku szeregu kategorii produktów problem ten dotyczy również wyższych klas. W najbardziej skrajnych przypadkach pralek, lodówek i zmywarek etykiety efektywności energetycznej obejmują obecnie klasy od A+++ do D, ale wyłącznie urządzenia klas A+++ , A++ i A+ mogą nadal być wprowadzane na rynek. Przy braku pełnego porównania urządzeń w klasach A – G przydatność etykiet dla konsumentów jest zagrożona.
13. Unijna wartość dodana wynika ze zharmonizowanych ram regulacyjnych, które prowadzą do obniżenia kosztów dla producentów i dzięki którym UE wyznacza nowe trendy w międzynarodowych działaniach normalizacyjnych i regulacyjnych.
14. Polityka ta jest ciągle adekwatna, jeśli chodzi o realizację unijnego celu w zakresie efektywności energetycznej na okres po 2020 r. Może ona również przyczynić się do oszczędnego gospodarowania zasobami i gospodarki o obiegu zamkniętym.

---

⁷ Ecofys, Ocena dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego i określonych aspektów dyrektywy w sprawie ekoprojektu: sprawozdanie techniczne I: przegląd literatury, grudzień 2013 r.

15. Informowanie konsumentów w dalszym ciągu ma zasadnicze znaczenie w erze cyfrowej. Niedawno przyjęto przepisy w sprawie etykietowania energetycznego, zobowiązujące do wyświetlania etykiety energetycznej również w internecie⁸.
16. Skutek wprowadzenia wymogu dotyczącego odniesienia do klasy efektywności energetycznej w reklamach (art. 4 ust. c)) nie mógł zostać określony liczbowo, jednak z oceny wynika, że wymóg ten zniwelował lukę informacyjną na rynku.
17. Wymagania w zakresie zamówień publicznych (art. 9 ust. 1) zostały już ocenione w 2011 r. i w rezultacie zostały usunięte z dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego oraz uwzględnione w zmienionej formie w dyrektywie w sprawie efektywności energetycznej⁹.
18. Biorąc pod uwagę relacje w mediach w ostatnich latach, oczywiste jest, że korzyści płynące z tej polityki nie zostały przedstawione w wystarczający sposób.

3. SPRAWOZDANIE PODSUMOWUJĄCE W SPRAWIE NADZORU RYNKU

W 2014 r. państwa członkowskie przedstawiły Komisji sprawozdania dotyczące działań w zakresie nadzoru rynku w latach 2009 – 2013, w oparciu o formularz dostarczony przez Komisję.

Z przekazanych informacji wynika, że w 2009 i 2010 r. około jedna trzecia państw członkowskich podjęła czynności nadzoru rynku w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej i ekoprojektu jedynie w niewielkim stopniu lub w ogóle nie podjęła takich działań. Komisja nawiązała współpracę z państwami członkowskimi w tej kwestii; w rezultacie liczba państw członkowskich o niskiej aktywności maleje.

Liczba przeprowadzonych kontroli i skontrolowanych modeli produktów znacznie wzrosła w latach 2009 – 2013, w miarę jak środki w zakresie ekoprojektu i etykietowania energetycznego obejmowały coraz większą liczbę grup produktów. Liczba państw członkowskich badających produkty w laboratoriach wzrosła z zaledwie garstki do niemal połowy. Chociaż badanie produktu jest tylko jednym ze sposobów sprawdzania zgodności, jest to podstawowy instrument, ponieważ ostatecznie to jedyny sposób, aby ustalić, czy produkt spełnia minimalne wymagania dotyczące ekoprojektu lub czy jego etykieta wskazuje prawidłową klasę efektywności energetycznej. Jednym z powodów, dla którego nie wszystkie państwa członkowskie badają produkty w laboratoriach, jest koszt takich badań. Jest to również prawdopodobnie powód, dla którego znaczna część badań dotyczy mniejszych urzędów, takich jak zewnętrzne zasilacze elektryczne i lampy, oraz przestrzegania wymogów dotyczących trybu czuwania i wyłączenia.

Poziom zgodności ustalony przez organy nadzoru rynku różni się w poszczególnych państwach członkowskich, w zależności od produktu i roku. Od 5 do 40 % produktów jest oferowanych na sprzedaż bez etykiety efektywności energetycznej lub z niewłaściwie umieszczoną etykietą (np. etykieta nie jest wyraźnie widoczna, jest

---

⁸ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 518/2014 z dnia 5 marca 2014 r. zmieniające rozporządzenia delegowane Komisji (UE) nr 1059/2010, (UE) nr 1060/2010, (UE) nr 1061/2010, (UE) nr 1062/2010, (UE) nr 626/2011, (UE) nr 392/2012, (UE) nr 874/2012, (UE) nr 665/2013, (UE) nr 811/2013 i (UE) nr 812/2013 w odniesieniu do etykietowania produktów związanych z energią w internecie, Dz.U. L 147 z 17.5.2014, s.1-28.

⁹ Dyrektywa 2012/27/UE, Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s.1.

niewłaściwa, oznaczenia na etykiecie nie odpowiadają badaniom laboratoryjnym). W przypadku ekoprojektu zazwyczaj 10 – 50 % produktów poddanych kontroli lub badaniu zostaje uznane za niespełniające wymagań. Jednakże poziom niezgodności ustalony przez organy jest zazwyczaj wyższy niż ogólny poziom niezgodności na rynku, ponieważ nadzór rynku jest ukierunkowany na marki i sklepy o znanej historii lub o podejrzewanej wysokiej niezgodności. Ogólnie rzecz biorąc, szacuje się, że poziom niezgodności na rynku wynosi 20 %, co prowadzi do utraty ok. 10 % przewidywanych oszczędności energii (16 Mtoe energii pierwotnej na rok).

4. PRZEKAZANE UPRAWNIENIA

Dyrektywy w sprawie ekoprojektu i etykietowania energetycznego są dyrektywami ramowymi określającymi ogólne przepisy i zasady, uprawniającymi Komisję do przyjmowania bardziej szczegółowych aktów prawnych w koordynacji z państwami członkowskimi. Obie dyrektywy określają warunki wykonywania przez Komisję tego uprawnienia. W przypadku dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego akty te mają postać aktów delegowanych¹⁰, które są omawiane przez państwa członkowskie w ramach grupy ekspertów, zaś jeśli chodzi o dyrektywę w sprawie ekoprojektu, są to środki wykonawcze przyjęte w ramach procedury komitetowej z głosowaniem większością głosów przez państwa członkowskie w ramach komitetu regulacyjnego. Akt delegowany w sprawie etykietowania energetycznego konkretnego produktu przyjmuje się zwykle równoległe ze środkiem wykonawczym dotyczącym ekoprojektu ustanawiającym minimalne wymagania dotyczące efektywności energetycznej w odniesieniu do tej samej grupy produktów, tak aby zapewnić spójny wpływ obydwu środków.

Grupa ekspertów ds. etykietowania energetycznego została powołana przez Komisję w grudniu 2012 r.¹¹ i zastąpiła Komitet ds. Ekoprojektu i Etykiety dotyczących Zużycia Energii dla Produktów Wykorzystujących Energię, który funkcjonował na podstawie pierwotnej dyrektywy 92/75/EWG w sprawie etykietowania energetycznego. Grupa ekspertów omówiła wszystkie środki dotyczące etykietowania energetycznego przyjęte dotychczas na mocy dyrektywy 2010/30/UE, co zapewniło należyłą konsultację z państwami członkowskimi. Jak dotąd przyjęto 12 aktów delegowanych¹² dotyczących etykietowania energetycznego. Po przyjęciu aktów delegowanych dotyczących etykietowania energetycznego przez Komisję ani Parlament Europejski, ani Rada nie zgłosiły do tej pory sprzeciwu wobec aktu delegowanego w terminie czterech miesięcy, podczas których mogły wyrazić sprzeciw. Akty delegowane zostały następnie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i wkrótce weszły w życie.

Komisja uważa, że przekazanie uprawnień w odniesieniu do etykietowania energetycznego skutecznie przyczynia się do ustanowienia niezbędnych przepisów szczegółowych dotyczących etykietowania energetycznego produktów i urządzeń. Ponadto uważa, że prawidłowo wykonywała swoje uprawnienia przekazane na mocy dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego.

---

¹⁰ Artykuł 290 TFUE

¹¹ Kod grupy ekspertów E02854.

¹² https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/list_of_enege_labelling_measures_3.pdf.

Należy zauważyć, że przyjęto jeden dodatkowy środek w zakresie etykietowania energetycznego zmieniający obowiązujące przepisy w odniesieniu do wyświetlania etykiety efektywności energetycznej w internecie.

5. WNIOSKI

Na podstawie wyników oceny Komisja uważa, że należy zmienić dyrektywę w sprawie etykietowania energetycznego. Do niniejszego sprawozdania dołączono wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego, w szczególności w celu zajęcia się problemem mniejszej skuteczności etykiet (sekcja 2 pkt 5 i 12) oraz słabego egzekwowania przepisów (sekcja 2 pkt 5 i 7, sekcja 3).

W odniesieniu do dyrektywy w sprawie ekoprojektu uwzględnienie kwestii określonych podczas oceny nie wymaga zmian legislacyjnych. W szczególności skutki dla środowiska inne niż tylko zużycie energii w fazie użytkowania (np. trwałość, możliwość recyklingu i naprawy) mogą być bardziej systematycznie uwzględniane w ramach środków dotyczących ekoprojektu bez konieczności zmiany ram prawnych.

W celu poprawy zrozumienia etykiety energetycznej (sekcja 2 pkt 5), Komisja zamierza prowadzić badania konsumenckie przy opracowywaniu etykiet efektywności energetycznej dla określonego produktu, w szczególności aby zapewnić, zrozumiałość piktogramów oraz etykiety jako całości.

W celu poprawy egzekwowania przepisów (sekcja 2 pkt 7) Komisja zamierza także ułatwić dalszą współpracę między krajowymi organami nadzoru rynku za pośrednictwem grup współpracy administracyjnej („ADCO”) ds. ekoprojektu i etykietowania energetycznego oraz poprzez specjalne wspólne projekty, takie jak projekt „EEpliant”¹³ finansowany ze środków UE.

W celu sprostania wyzwaniu, jakim jest długi proces stanowienia przepisów, o którym mowa w sekcji 2 pkt 10, Komisja zamierza zgłaszać projekty rozporządzeń delegowanych członkom Światowej Organizacji Handlu zgodnie z Porozumieniem w sprawie barier technicznych w handlu na wcześniejszym etapie procesu, równoległe z prowadzeniem konsultacji z Forum Konsultacyjnym¹⁴.

W przypadku produktów elektronicznych wyzwania związane z szybkim rozwojem rynku (sekcja 2 pkt 10) oraz brakiem wyraźnego związku pomiędzy ceną zakupu i efektywnością energetyczną wymagają szczegółowego przeglądu. Komisja zamierza przeprowadzić taki przegląd w kontekście nadchodzącej oceny unijnego programu Energy Star w 2016 r., uwzględniając również sprzęt elektroniczny nieobjęty programem.

Ponadto Komisja będzie kontynuować wzmocnione działania komunikacyjne związane ze środkami w zakresie ekoprojektu i etykietowania energetycznego konkretnych produktów w celu zwiększenia wiedzy o tej polityce i jej akceptacji.

---

¹³ http://www.prosafe.org/images/Documents/EEPLIANT/EEPPLIANT_Press_release_v2.pdf

¹⁴ Obecnie WTO jest powiadamiane po konsultacjach pomiędzy służbami Komisji. Zaproszenia do komitetu regulacyjnego i grupy ekspertów ds. etykietowania energetycznego nie mogą być wysyłane przed upływem 60-dniowego okresu powiadomienia WTO. Proces zostaje zatem wstrzymany na trzy do czterech miesięcy w wyniku notyfikacji WTO.